

LOSSE NUMMERS 15 CENTS

VRIJDAG 1 AUGUSTUS 1930 N° 20

OPLAGE 50.000 EXEMPLAREN

'S-GRAVENHAGE

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

IN BEELD

RED. EN ADM.: DEN HAAG
STATIONSWEG 95 TEL. 17283
(2 LIJNEN) GIRONUMMER 43141

AU!

Foto Fox.

Op het glimmende asfalt spiegelen alleen de vluchtige schaduwen van haastige, zwijgende voorbijgangers.

wij gaan onder onze koepelende, glimmende paraplu's in grijze, grauwe gewaden, of heel den Haag een eindeloze begrafenisstoet was.

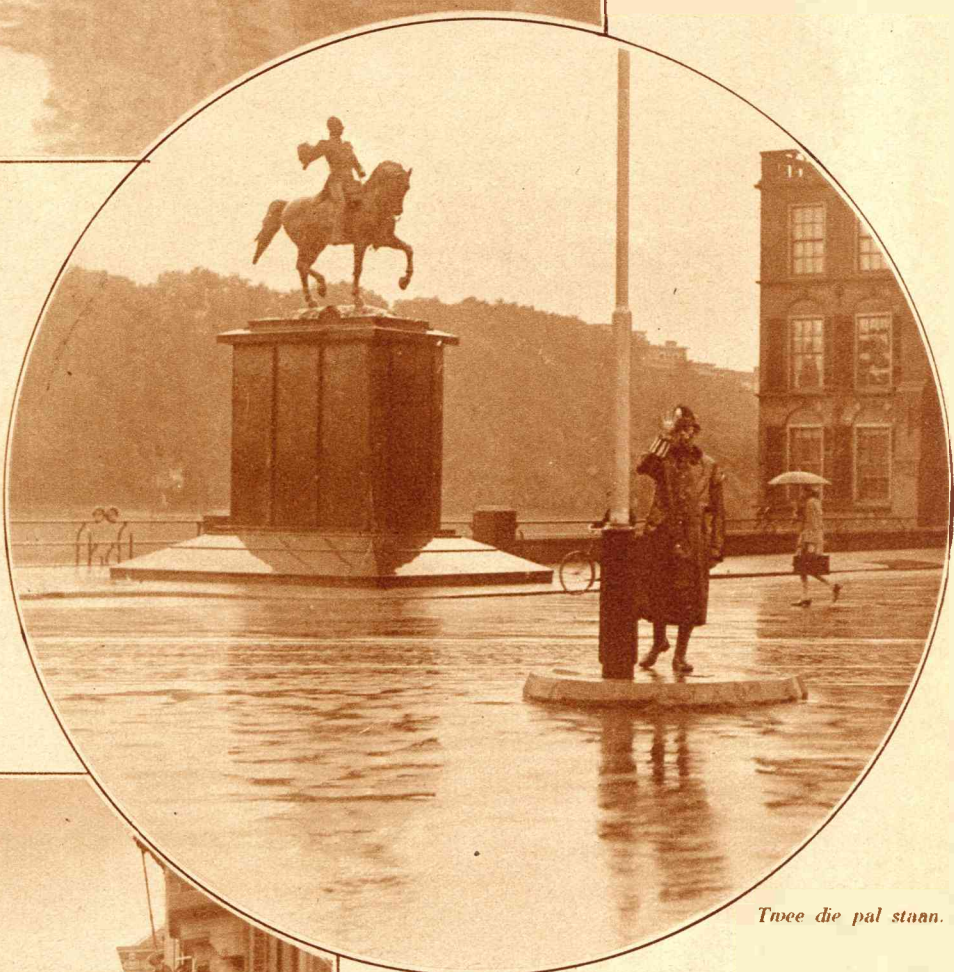
De stad heeft haar stemmingen zoo goed als de natuur. Zelfs het seizoen kan men haar aanzien. Wat een ander licht, wat andere kleur hebben eenzelfde gebouw, een zelfde straat, in den winter en in den zomer. Wat een merkwaardige

REGEN!!

Het is maar een gedegenereerd soort hondsdagen, dat ons dezen zomer beschoren werd. En zij hebben de Residentie — en Scheveningen op de eerste plaats — van haar zomersch aspect en onze zomersche geneugten maar weinig gelaten.

Vacanties verniesd en verregend, het Scheveningsche seizoen verwaaid en verregend. Strand- en badpret verkleumd en verregend, onze uitstapjes verp... en verregend!

Alleen de winkel-étalages trachten ons nog den zomer te suggereren met helle kleuren en vooral met onwaarschijnlijk lage prijzen. Maar geen fleur of geen kleur vertoont zich op straat;

Twee die pal staan.

De regenstemming brengt in het stadsbeeld zijn eigen bekoring om meeke kleur en scherper lijn.

tinten kan April niet geven en wat een typische stemming heeft onze straat op een Octoberdag.

Maar niets verandert zoo grondig het aspect van een stad als regen. Het heele luide straatleven wordt er stiller van, de huizen zien ons, nu ze het warme, tintelende licht missen, zoo heel anders aan: de lijnen schijnen strakker, de kleuren weeker. Uit onze winkelstraten verdwijnt de lachende gezelligheid, die er het gedrentel van winkelende en flaneerende groepjes brengt, en over het glimmend asfalt spiegelen alleen vluchtige schaduwen van haastige, zwijgende voorbijgangers.

En Scheveningen dan, ons zomersch Scheveningen in den regen! Schreit zoo'n troosteloze

En Scheveningen dan! Schreit zoo'n troosteloze leegheid niet om de zomersche uitbundigheid van badgast en Hagenaar?

Het trieste uitzicht van het verregende Buitenhof.

leegheid niet om de schaterende vroolijkheid van jong Den Haag, dat nu verre blijft, en van de sjieke badgasten, die lang niet verre zijn, maar beurt bij beurt hun neuzen platdrukken tegen beslagen hotelruiten?

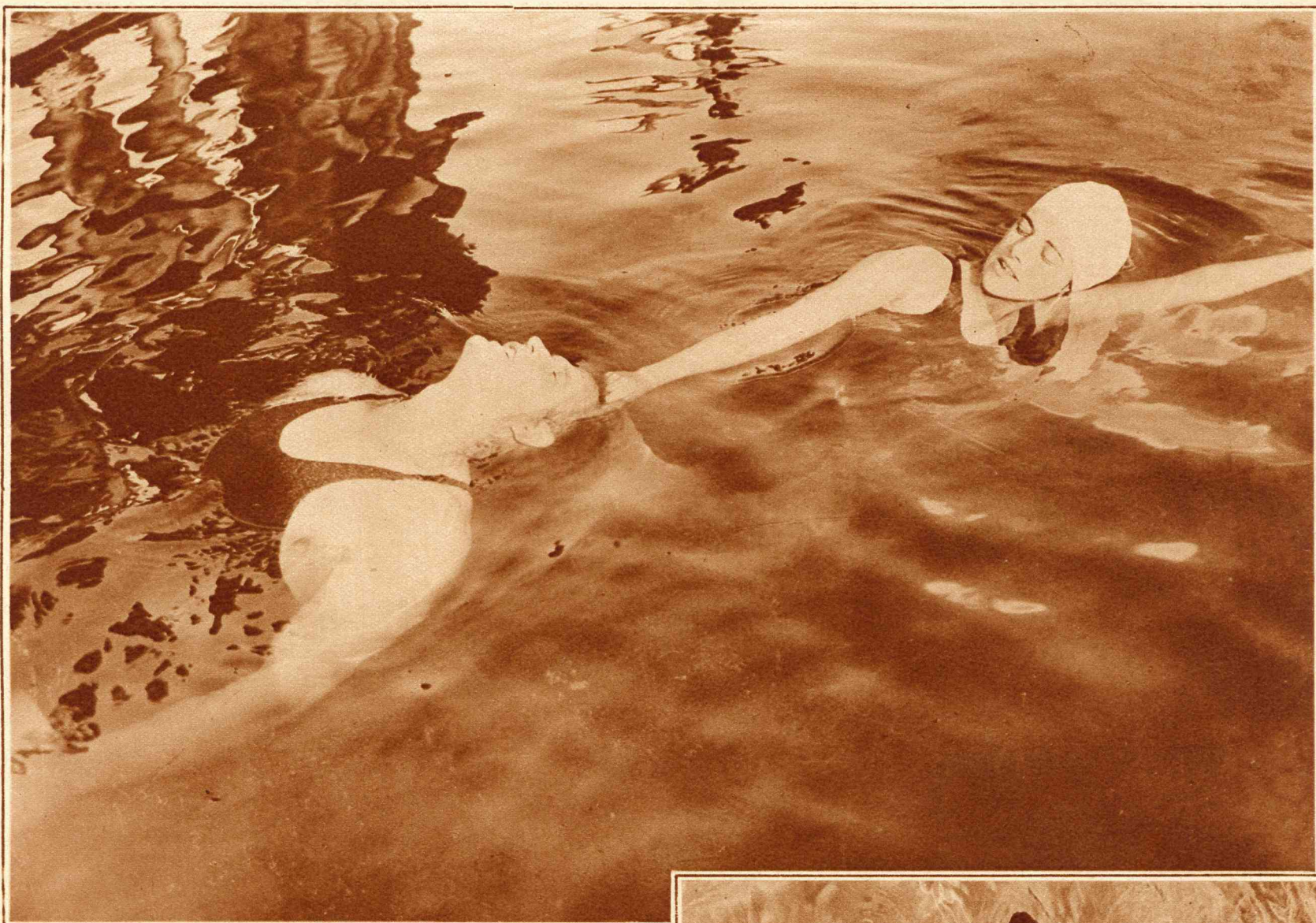
Toch heeft ook de regenstemming in het stadsbeeld haar eigen bekoring; we zeiden het reeds: z'n eigen weeke kleuren en scherper lijn. Zij brengt ook haar eigen humor. En het zou zonde zijn, ons humeur zoo-
ver te laten bederven, dat we daarvoor geen oog meer hadden. Misschien helpen onze foto's een handje bij 't ontdekken ervan.

F. d'ALBEMARLE.

Onder Moeder's paraplu...

Het seizoen verregent!

STRANDVERMAAK

De Beek in het Bosch

Dr. A. Defner.

De S.S.-Revue, die Frits Kleinbloesem in Scala brengt, heeft de harten der Hagenaars trachten te winnen door haar Sotterny en Satyre in de eerste scènes bijzonder bot te vieren op Hagenaars en Haagsche toestanden. Maar dat zou haar toch niet geïkt zijn, wanneer niet in animeerende afwisseling zulk een veelzijdige serie kostelijk verzorgde taferelen een heelen avond geamuseerde aandacht werkelijk had weten te spannen. Behalve de vele eerste krachten, wier medewerking men zich verzekerd heeft, hebben The 4 Happy Singers een belangrijk aandeel in het succes, terwijl de origineele montering der groote scènes met recht algemeene bewondering wekt. Trouwens, ook de tekst is door Rido en C. J. Zebinden Baggerman verzorgd op een wijze, die gunstig afsteekt bij wat men vaak anders op dit gebied presteert. — Hierboven enkele der hoofdpersonen: Is. Zwaaf als Pietje, Louisette als het Haagsche meisje, Frans Bogaert als Koning Jossie I en Alex de Meester als Dorus.

HAAGSCH E KRONIEK

Veel regen? 't Lijkt maar zoo! — Bruin bakken in Scheveningen. — 'n Vacantiestemming. — De zomer in beurskoersen uitgedrukt. — Wie er lachen! — Margaretha Regensburg en Heer Veraart. — Bang voor elkaar? — Onze marine heeft chance — IJskoude hondsdagen. — Wordt er gehakt? — Voorloopig gered! — Dankbaarheid.

Kijk eens, al die regen die er viel is maar flau... laat ik zeggen: eh — is eigenlijk niet zoo slim. „Want,” zegt de Bilt, „al die regen moet eigenlijk op de rekening gezet worden van 'tonweer.”

Eerlijk gezegd — 'k heb nu werkelijk 'n anderen kijk op 't hemelwater gekregen. Veertien dagen regen, mot-, giet-, stort- en emmers regen, wolkbreukjes en zoo meer, met 'n minuut of vijf onweer in de veertien dagen, 'k moet zeggen: 'n onweersbuitje kan geen kwaad en dat het bijna drie weken nadruppelt is beroerd, maar 't is 'n onweersbui! En dus — 'n oorwurm, die wat te protesteeren heeft over 'n onweersbuitje (ook al duurt 't buitje dan 'n halven zomer). 't Hoort er zoo bij.

Maar alle gekheid op 'n stokje — of je nu door den hond of de kat gebeten wordt — je kunt het maar hebben!

En of we 't hebben. 'k Heb kennissen, die hier naar Scheveningen zijn gekomen om zich lekker bruin te laten bakken. U weet, tegenwoordig 'n geliefkoosde „sport”, waar zelfs dooien bij vallen. Eenige dagen geleden zocht ik ze op. Ze zāten te bakken. In Scheveningen. In d'r pension à raison van f 6.50 per hoofd en per dag, (bruin-woorden is duur!) aan 'n electrisch haardje....! M'n vriend had 'n winterteen, z'n vrouw was „griepigachtig” zei ze, en de kleinen hadden „'n begin” van kinkhoest, hoewel 't mij 'n goed begin leek.

„Goeiendag, goeiendag,” riep ik wel-

gemoed, „hoe stellen jullie het? Prettig je weer eens te zien, al lekker gezwommen?”

En toen sprak m'n vriend: „.....” (censuur!) „Van 't zelfde kērel, van 't zelfde, geen haar

minder,” deed ik hartelijk, maar hoè ook, er was geen stemming in te krijgen.

'k Had 'n klein fototoestelletje bij me — dat heb ik altijd ziet u; daar maak ik die aardige, leuke snapshotjes altijd mee, die nooit geplaatst worden, maar 'k zal 't wel leeren...! — en stelde hun voor, eens leuk te poseeren voor 'n aardige vacantiēkiek als voorplaat van „'s-Gravenhage in beeld.”

M'n vriend stond op enne.... eh — enfin het toestelletje is niet meer en hij verzekerde mij:

„Jōh, je spēelt met je leven!”

Waarmede ik hierbij 'n vacantiestemming naar 't leven schetste, eind Juli 1930. 'n Onweersbuitje noemen ze dat.

Als 't kind maar 'n naam heeft. Maar ik vind den naam mooier dan 't kind; u?

* * *

Intusschen heeft Scheveningen 'n leelijke strop. Verwijtend kijken door bovenlichten van deuren, uit alle ramen, voor etalages de bordjes de straat op, die vermelden: „Gemeubileerde kamers te huur.” Huis aan huis, Scheveningen is daar op ingericht, verhuurt men 's zomers kamers (behalve van 't jaar). Scheveningen heeft 'n das zoo groot als heel de volgende week.

Onder hartelijke belangstelling heeft de Minister van Staat, W. P. A. Cort van der Linden, met zijne echtgenoot, mevr. Cort van der Linden—de Koning, verleden week het gouden huwelijksfeest mogen vieren.

Stroochoedjes noteeren ver beneden pari.

Badpakjes: dun! Ook de dikke wollen.

Asperine: oplopend.

Anijs: willig.

Vilten dameshoedjes: woest oplopend!

Ziedaar in Beurstermen den gang van zaken.

De bioscoopdirecteuren lachen. Ze lachen!!

Zou je ze nie.... Enfin, leven en laten leven.

't Heeft op St. Margriet geregend.

Er zijn lui, die aan deze Greet gelooven. Er zijn er ook, die er niet aan gelooven.

Maar beide categorieën hebben het hart niet, om zonder parapluie de straat op te gaan. Zoodat ik dus maar geloof aan dit Grietje, hoewel 'k in 't algemeen op 't punt van Grietjes niet zoo lichtgeloovig ben.

Men zegt: dat zit 'm in 't naderende grijze haar. Ik ben zoo vrij, het om te draaien. Maar genoeg, 't is slecht weer en Veraart is werkloos! Sterk hè! Geen concurrentie, alléén in 't vak en nog zonder werk. Ja, die werkloosheid tegenwoordig!

Van de week braken vier van die werklooze grappenmakers in. Ergens in de Perponcherstraat. Alleen het meisje was thuis en dat begon van angst te gillen — 't leek wel 'n fabriekssirene. En — uit kracht der gewoonte? — wie zal 't zeggen? — de vier liepen gehaast weg, denkende: 't is tijd.

Men heeft nu eenmaal het zuur aan overwerken, want ik kan me toch niet indenken, dat

er hier vijf menschen uit elkaar liepen, bang voor elkaar!

* * *

De marinemannen hebben hier reuzenchance! D.w.z.: de lui van de *Marinekapel*. Misschien de anderen, de niet-musiceerenden óók wel, maar zulks kan ik niet competent beoordeelen. In ieder geval: de pijpers, de tamboers en kapelmeester Leistikow zijn hier kolossaal getapt. Da's verleden jaar zoo begonnen, meen ik, en dit jaar stijgt hun populariteit tot kookhitte, wat in deze ijskoude honds-dagen toch wel wat zeggen wil. Van de week gaven

Het royale aspect, dat onze Torenstraat oplevert, nu de groote garage van de schutlingen ontdaan is.

ze 'n taptoe-concert in den Dierentuin. Rotonde, zaal en galerijen waren propvol Hageneezen. En toen men 't puntje van den stok van majoor Witteveen nog maar tusschen de coulissen uit zag komen, waarachter onmiddellijk de majoor met z'n kranige mariniers volgde, het tooneel op, toen barstte het applaus de propvolle rangen uit! Men gaf 'n schitterend programma, en 't ging er in als koek. Men klapte, stampte, brulde om meer en Leistikow gaf eindelijk 'n moppie extra, dat weer met hartelijk applaus werd geaccepteerd. Laat ik weinig zeggen: 't leek wel 'n voetbalmatch — dan weet u het wel!

Met de actie Groot-Hertoginnelaan schiet het wat op.

Ondanks het eenmaal genomen besluit om ze omver te hakken (want wat is die laan zonder boomen? 'n Schoone met 'n kaal hoofd!) zullen B. en W. een nota uitbrengen, die men in de a.s. vergaderingen over de begroting zal behandelen. Zóólang zijn onze boomen dus alvast gered en we kunnen zachtjes aan de hoop gaan koesteren, dat onze Raad ons eens zal dienen! We hoeven eigenlijk niets anders te verwachten, maar we zullen er toch, oh! zoo dankbaar voor zijn!

Den Haag, 28 Juli 1930

A. A. L. GRAUMANS

De zonne-finale uit de S.S.-revue.

De Gebrandmerkte

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

Waarom dan in vredesnaam gaan zitten piekeren. Je kunt die obligaties nu niet meer terug leggen, al wilde je nog zoo graag. En hoe jij er ook over denkt, mij spijt 't niet. Ik veronderstel, dat ik tranen zou moeten storten, omdat je nu werkelijk van 't goede pad bent afgeweken, maar ik mag gehangen worden, als ik dat kan. Iedereen heeft je scheef aangekeken sinds die eerste misère bij Borden op kantoor. En laten we nou maar eens zien, wat ze je kunnen maken." Hij bracht een pijp te voorschijn, stampte ze vol tabak en stak ze aan.

„Wat ga je er mee doen?"

Bob ontweek instinctmatig. „Ze verstoppen."

„Bij Carmody?"

„Nee."

„Waarom niet?"

„Ik geef er de voorkeur aan, ze zelf in handen te houden, Todd. Ik ben blij met mijnheer Carmody's raad en bescherming — maar dit is te veel geld om het aan iemand toe te vertrouwen behalve aan mijzelf. Zie je, Todd — er is geen levende ziel, die kan bewijzen, dat ik deze dingen heb weggenomen — behalve jij, en God weet, dat ik voel, dat ik jou kan vertrouwen. Het zou niet verstandig zijn, ze aan Carmody in handen te geven."

„Ben je bang voor den man?"

„Nee-ee. Maar ik vertrouw niemand heelemaál. Niet met zoo-veel geld."

Bij den uitgang van de lunchroom namen ze afscheid. Het dunne pakje obligaties in Bob's zak voelde aan, of het een ton woog. Hij hield één hand op zijn zak gedrukt. Zijn eenige wensch was, de obligaties kwijt te raken — en toch wist hij, dat voorzichtigheid geboden was.

Toen de City Bank haar deuren opende, was Bob Terry daar. Hij ging naar binnen en huurde een kleine box in de kluis, terwijl hij den naam opgaf van Edward C. Mack. Hij teekende de identificatiekaart met een ruig, stijl handschrift, opvallend verschillend van zijn gewoon schrift. Tien minuten later verliet hij de bank — zonder het dunne pakje.

Hij liep niet direct uit de bank de straat op. Hij treuzelde in de hall van het groote gebouw, waar de City Bank gevestigd was. Hij voelde, dat er geen onmiddellijk gevaar was, en toch had hij op de een of andere manier spijt van wat hij begonnen was. Er had een verandering in zijn leven plaats gegrepen. Het was, alsof hij langen tijd aan een tweesprong had gestaan — en toen opeens de beslissing had genomen. En nu was hij er heelemaal niet zeker van, dat hij den juisten weg had ingeslagen.

Het was alles zoo plotseling gekomen. Er was geen tijd geweest voor gezond en samenhangend nadenken. Maar nu, nu hij wist, dat hij Borden's lot in de holte van zijn hand hield, schonk die gedachte hem niet zooveel voldoening als hij verwacht had.

Hij voelde zich veilig. Zijn eigen vrees was meer innerlijk — vrees voor zichzelf. Hij voelde zich innerlijk niet op zijn gemak. Hij trachtte niet aan Lois te denken.

Misschien, zoo overwoog hij, zou zij hem nooit verdenken. Hij vroeg zich af, wat zich op het oogenblik afspeelde ten huize Borden. Het was Dinsdagmorgen: Peter Borden zou onvermijdelijk naar zijn brandkast zijn gegaan om de obligaties te halen. Zij moesten vanmorgen naar de bank gebracht worden. Bob was blij, dat hij het huis zoo plotseling verlaten had.

„Ik wou, dat ik wist, wat er gebeurd was," dacht hij en voelde zich ellendig.

Lois Borden stond met haar rug naar het raam en keek toe, hoe haar vader voor de vierde maal vergeefs alles afzocht. Zijn tengere figuur scheen deerniswekkend, toen hij, radeloos om de laatste vervlogen hoop, gebukt stond voor de oude safe, en toen hij zich omdraaide, ging haar hart naar hem uit.

Hij was in een uur tijds tien jaar ouder geworden. Zijn gezicht, gewoonlijk zoo glad en gaaf, was verwilderd en diep gegroefd. Zijn schouders waren gebogen. In zijn oogen lag een opgejaagde blik; zijn manier van doen wees op volstrekte verbijstering en onuitsprekelijk leed.

„Geen succes, Vader?" Zij trachtte haar stem dapper te doen klinken.

„Nee, lieve kind. Ze zijn weg."

Iedere zenuw in Lois' lichaam was gespannen. Gedurende al den tijd, dat haar vader met de nauwlettendste zorg zocht, had zij een strijd met zichzelf gestreden — een grimmigen en bitteren strijd. Aan de eene zijde stond haar plicht — en aan de andere — Bob Terry. Zij was te zeer haars vaders dochter om de waarheid niet in de oogen te durven zien.

„Gaaf u eens zitten, Vader."

Hij leek oud en gebroken. Hij gehoorzaamde zonder tegenspraak. Plotseling had hij zijn beheerschte kracht verloren en zocht hij steun bij zijn dochter.

Zij ging niet op de leuning van zijn stoel zitten, zooals hij gehoopt had. Inplaats daarvan trok zij een stoel tegenover hem en zat hem strak aan te staren. Er scheen een vreemde kracht over haar te zijn gekomen; haar gewoonlijk zoo zachte mond was strak dichtgeklemd, en sprak van een vast besluit en een diep leed.

„U hebt zelf die obligaties hierin gesloten Zaterdagavond?"

„Ja."

„U kunt u niet vergissen?"

„Nee, lieve kind. Gisterenmorgen heb ik weer aan mijn tabellen gewerkt, en toen lag het pakje er nog."

„De safe is niet geforceerd?"

„Nee. Degene, die ze geopend heeft, gebruikte het letterslot."

„Wel —" Zij haalde diep adem.

„Wie deed dat dan?"

Peter Borden antwoordde niet dadelijk. En toen hij het deed, was het duidelijk, dat hij een rechtstreeksch antwoord ontweek. „Dat kan ik onmogelijk weten."

„Maar u hebt uw vermoeden?"

„Misschien, Lois. Maar eens in mijn vroeger leven heb ik een man van een misdaad verdacht — en daardoor heb ik hem ten onder doen gaan."

„U vergist u dezen keer niet, Vader."

Zij sprak positief, met starren moed. Hij keek haar in de oogen.

„Hoe kom je er toe, dat te zeggen?"

„Door allerlei dingen. Bob Terry en ik zaten in de huiskamer, toen u dat pakje obligaties in de brandkast legde. We zagen allebei, dat u het deed. Ik schonk er toen geen aandacht aan — ik herinner het me nu pas. Maar met hem was 't waarschijnlijk anders. Een paar minuten later werd hij aan de telefoon geroepen." Haar stem sidderde van bitterheid. „Het was niet Todd Shannon en het was niet Kathleen Shannon."

„Wie was het dan?"

„Ik weet het nu. John Carmody!"

„Carmody?"

„Waarom niet? Hij haat u. Hij is niet van het type, dat vergeeft en vergeet. Begrijpt u nu niet, waarom hij zich Bob's lot zoo heeft aangetrokken? Omdat Bob precies het werktuig was, dat hij noodig had tegen u; omdat Bob hier in huis was — op voet van vriendschap en intimiteit. En Carmody wist ontegenzegglijk alles van deze obligaties. Hij belde Bob op."

Den heelen Zondag en Maandag, Vader, was Bob zichzelf niet.

Es war einmal —
Ein treuer Huzar...

(Foto Fox)

Hij at niet hier. Hij ontliep ons. Ik wist, dat hij ergens mee rondliep. Ik ging zelfs juffrouw Shannon opzoeken."

"Heb je dat gedaan?"

"Ja. Ze is een bijzonder meisje, Vader. Ik — nu, ik hoorde nog nieuws van haar."

Lois' gezicht was geheel wit.

"Zij en Bob zijn verloofd, Vader."

Peter Borden's tragedie scheen hierbij plotseling in het niet te verzinken.

"Wat spijt me dat, Lois."

"Mij ook eerst, Vader. Voordat — Oh! Vader — wat maakt 't nu voor verschil? Begrijpt u dan niet, dat Bob 't was, die die obligaties stal? Kunt u zich hem niet voorstellen, verbitterd en stuurlaas, en in de macht van 'n gewetenloos krachtmensch als Carmody, in den waan verkeerend, dat hij hierdoor zijn rekening met u kon vereffenen? Kunt u zich niet in zijn gedachtengang verplaatsen?"

"Maar, Lois — we weten het niet zeker."

"Ik wel. Kathleen toebde er ook over. Hij was even gesloten geweest tegenover haar als tegenover mij. Er was geen verschil tusschen. Hij worstelde met een probleem. Dat is mijn eenige hoop — voor hem en voor u; dat hij zich schaamde, en dat hij er nu berouw van heeft. Er was heelemaal geen bravuur aan hem. Ik wil niet gelooven, dat hij een misdadiger is. Ik kan het niet gelooven — En ik maak niet de oude fout van vroeger, Vader. Er is nog iets anders."

"Wat?"

"Herinnert u zich, dat Bob gisteravond thuiskwam, juist toen we met Bruce uitgingen?"

"Ja."

"Hij vertelde me, dat hij moe was, en plan had, thuis te blijven. Maar dat was een leugen."

"Weet je dat zeker?"

"Ja. Toen we thuiskwamen, was hij uit. Dat beteekende niets; hij ging en kwam altijd naar hij lust had. Maar vanmorgen deed hij moeite, me uit te leggen, dat hij den heelen avond niet uit was geweest. Hij wist niet, dat ik hem had zien thuis-komen; dat ik me angstig bezig had gemaakt en achter mijn kamerdeur had gezeten, tot ik hem zijn eigen kamer zag binnengaan om één uur vanmorgen. Zóó komt het, dat ik weet, dat hij die obligaties gestolen heeft, vader."

Peter Borden schudde zijn hoofd. "Eéns heb ik hem verkeerd beoordeeld, Lois. Ik zal het nooit wéér doen."

"Wat bent u dan van plan?"

Borden hief zijn smartelijk-vertrokken gezicht tot haar op. "Den eenigen eerlijken weg te volgen: een vergadering van commissarissen bijeen te roepen en het verlies te rapporteeren."

"Wat zal er dan gebeuren?"

"Ik weet het niet — Zie je, kindje, die obligaties hadden Zaterdag in de kluis gebracht behooren te worden. Maar ik had 't druk. Het tot-stand-komen van de leening stelde me in staat, eenige zaken af te doen, die van groot belang voor de Maatschappij waren. Inplaats van naar de bank te gaan, bleef ik met mijn cijfers bezig, totdat de bank al dicht was. Zelfs toen maakte ik me niet bezorgd. Ik nam de obligaties mee naar huis; ik heb zooiets wel meer gedaan. Maar, lieve kind, nu die obligaties verdwenen zijn, neemt, wat ik gedaan heb, de atmetingen aan van een misdadig verzuim."

Zij was te eerlijk om dit tegen te spreken. "Ze zullen het u niet verwijten — niet op die manier."

"Misschien niet. Ze hebben me hun heele leven gekend. Het schijnt me onmogelijk, dat ze zullen denken, dat ik gestolen heb. Zelfs Jonas Merriwether zou dat niet denken — en honderdduizend

dollars van het geld waren van hem. Hij is scherp."

"Wat zal hij doen?"

"Ik weet 't niet. Ik schijn vanmorgen niet in staat te zijn tot denken. Het is allemaal te plotseling en te vreeselijk. Ik weet alleen, dat 't mijn plicht is, de commissarissen onmiddellijk bijeen te roepen. Wanneer ik gehoord heb wat ze te zeggen hebben — zal ik meer weten."

Hij stond langzaam op. Al zijn veerkracht was verdwenen. Zelfs nu overzag hij de situatie nog niet in haar geheelen omvang. Er was geen mogelijkheid, het geld te restitueeren. Behalve zijn huis bezat hij op de wereld niets dan zijn aandelen in de Maatschappij. En de Maatschappij kon geen

Een vurig pleidooi.

(U.F.A.)

contanten geven, niet vóór een jaar of twee van succesvol zakendoen. De commissarissen begonnen hun vertrouwen in de onderneming te verliezen. Zij hadden haar in de klem gezien tot haar laatsten dollar toe, en tweemaal hadden ze geld voorgesloten uit hun particulier fortuin om haar over moeilijke periodes heen te helpen.

Zij hadden haar nu tot het uiterste geleend; verdere mogelijkheden bestonden er niet. Borden zelf had elken beschikbaren dollar in het nieuwe gebouw gestoken. Er waren anderen, die in dezelfde omstandigheden verkeerden. En Merriwether, de eenige, die het verlies zou kunnen dragen, was juist degene, die het kleinste verlies verbazend zwaar nam.

Borden wist, dat hij schuldig stond aan strafbare nalatigheid. En daar kwam nog bij, dat hij zich zedelijk verantwoordelijk voelde voor alles wat Bob Terry gedaan mocht hebben.

Lois zag hem na, toen hij het huis uit liep. Gewoonlijk straalde hij van levenslust. Vandaag was hij een oude man, met een slependen gang en onzekere bewegingen.

Lois' hart werd verscheurd door twijfel en vrees — en liefde. Maar haar strijdbare geest had nooit zoo hel geschitterd als nu. Zij ging naar de telefoon en belde Carmody's kantoor op, en vroeg Bob Terry te spreken.

"Ja?"

Zij verbeelde zich, dat zijn stem onzeker klonk. "Hier, Lois, Bob. Ik wilde je onmiddellijk spreken."

Zij hoorde de trilling in zijn antwoord. "Ik heb 't druk —"

"Onmiddellijk, Bob. Ik zal thuis op je wachten."

De hoorn werd opgehangen. Toen wachtte zij, gespannen en met wijd-open, starre oogen. Haar instinct zei haar, dat Bob Terry zou komen.

Op hetzelfde oogenblik rinkelde een andere telefoon in een ander gedeelte van de stad. Jonas Merriwether's secretaresse nam den hoorn op en drukte op de bel, die haar prikkelbaren patroon

aan de telefoon riep. Hij snauwde in den hoorn.

"Hallo! Wat wilt u?"

"Een zaak van gewicht, mijnheer Merriwether — van zeer veel gewicht." Ieder woord klonk scherp en duidelijk. "Twee honderdduizend dollar aan verhandelbare obligaties, gedeeltelijk uw eigendom, zijn uit Peter Borden's huis gestolen. Ze werden gestolen door dien jongen Bob Terry."

TWEE EN DERTIGSTE HOOFDSTUK

Zij stonden tegenover elkaar in de groote woonkamer, Lois hoog-opgericht en met opeengesklemde lippen, Bob Terry slecht op zijn gemak. Zij keek hem aan met oogen, die in zijn ziel zochten te lezen. En haar eerste woorden verbijsterden hem.

"Je bent geen misdadiger, Bob. Dat zul je nooit zijn."

Hij opende zijn lippen en sloot ze weer. Hij deed een krampachtige poging om onbevangen te schijnen.

"Waar heb je 't over, Lois?"

"Over die obligaties, die je gisteravond uit de brandkast hebt gestolen."

Het was een constateeren, méér dan een beschuldigen. Bob stond perplex. Hij was voorbereid geweest op verbittering — verbittering en heftig verwijt. Maar niet in 't minst hierop.

"Welke obligaties?" probeerde hij zwakjes.

"We zullen daar niet over redetwisten, Bob. Laten er tusschen ons geen leugens zijn. Ik wensch een vriendin voor je te zijn. Ik wil je helpen. Indien er eenige goede reden bestond, waarom je dit gedaan hebt, kun je het me misschien begrijpelijk maken."

Haar oogen waren twee azuren diepten. Hij kon haar niet aanzien en blijven liegen.

"Je weet, waarom ik het deed, Lois."

"Nee-een. Ik vrees van niet. Het schijnt me niet redelijk of logisch. Al wat vader bezat, was het jouwe. Hij heeft je dat gezegd. Op het oogenblik maakt hij een financie'e crisis door, maar intusschen is er toch genoeg voor alles wat je nodig mocht hebben. Later zullen de zaken weer beter gaan: er zal geld in overvloed zijn. Je hebt 't maar voor 't vragen. Wat voor nut had 't, van hem te stelen?"

Bob schuifelde met zijn voet over het tapijt. Hoe dat nu kwam — het gevoel van triomf bleef heelemaal uit. Inplaats van zich een held te weten, had hij de gewaarwording van een kleinen jongen, die op heeterdaad betrapt is bij een laffen strek.

"Ik wil, dat je vader leert beseffen, wat ik heb doorgemaakt."

"Denk je, dat hij dat niet beseft?"

"Neen! Dat zou hij niet kunnen. Zijn heele leven is hij tegen dat soort van dingen beschermd geweest. Hij heeft misschien kleine zakelijke zorgen gekend — maar nooit diepgaand leed."

"Maar wat win jij erbij, als hij dat nu wel leert kennen?"

"Voldoening!" Bob trachtte vergeefs, zich op te winden tot heldhaftigen toorn. Al wat hij bereikte, was, dat hij zichzelf verachtelijk voelde.

"Zal het je voldoening geven, hem ten gronde te richten?"

"Ja."

"Heel goed." Ze stond op en liep naar de deur. "Als je 't op die manier voelt, zal ik niet verder met je redeneeren. Ik zal niet in details treden. Ik zal niet over mezelf praten — of over wat het voor hem beteekent, of over de afschuwelijke nuttelooheid van dit alles. Ik neem aan, dat je goede raadgevers hebt en dat de obligaties veilig geborgen zijn. En wat je zelf betreft, Bob — ik hoop, dat je alle geluk moogt smaken, dat je hiervan verwacht. Ik hoop 't voor jou — maar ik geloof niet, dat 't gebeuren zal." (Wordt voortgezet).

AAN DEN VIJVER VAN HET PRACHTIGE BUITEN

OV

UITEN

OVERVOORDE TE RIJSWIJK

HET HALSSNOER

DOOR GUY
DE MAUPASSANT

Zij was mooi, charmant, — maar de dochter van een ambtenaartje; en met een ambtenaartje was zij ook getrouwd. Zij kleepte zich eenvoudig, omdat zij zich niet chic kleeden kon, maar haar smaak ging naar het mooie en charmante, en zij leed onder den eenvoud; den eenvoud van haar kleeven, en ook van haar woning, meubelen, gordijnen.... Zij droomde van salons met oude zijde, van Oostersche tapijten en bronzen candelabres, en huisknechten met korte broeken. Als zij den stampot op tafel zette, droomde zij van zilveren serviezen en galante gesprekken bij fijne schotels.

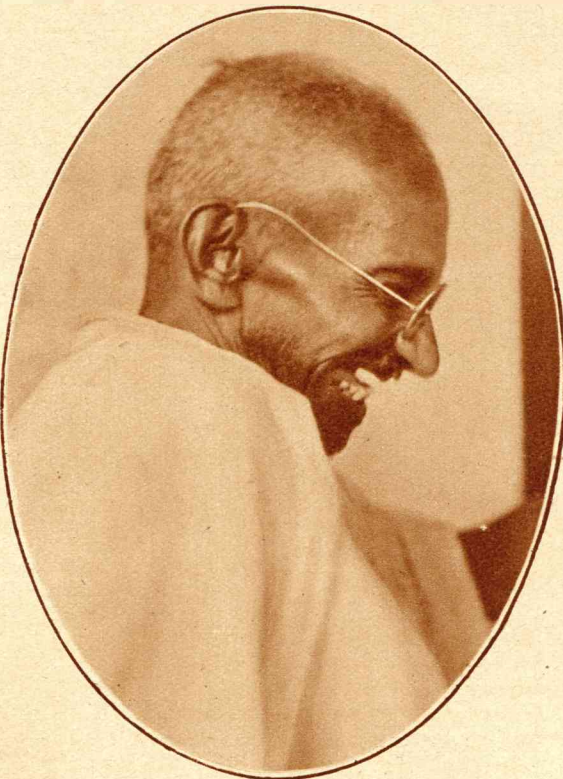
Zij had geen kleeven en geen sieraden, zooals haar rijke schoolvriendin, met wie zij zoo weinig omging, omdat zij te veel treuren moest, als zij van de visite weer thuiskwam.

Maar op een avond kwam haar man thuis met een triomfantelijk gezicht en een groote enveloppe.

„Hier,” zei hij, „dat is iets voor jou.”

Zij trok de kaart uit het omslag en las:

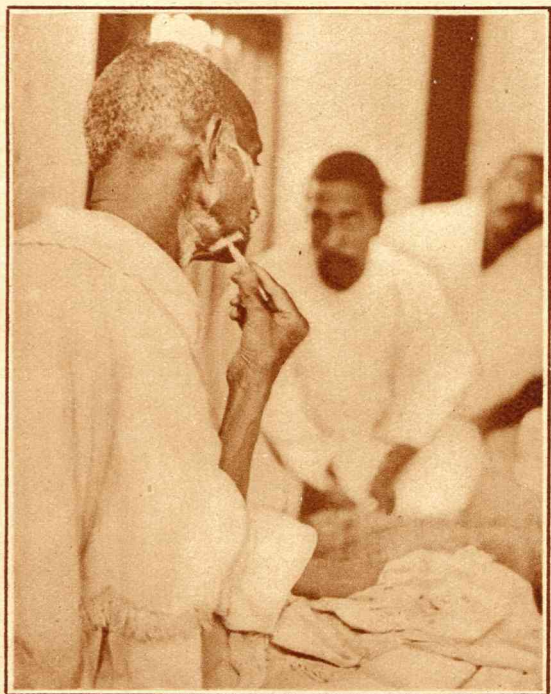
„De Minister van Onderwijs en madame Georges Ramponneau verzoeken monsieur en madame

Ghandi heeft zijn opgewektheid in zijn gevangenschap niet verloren.

DE MAHATMA GHANDI

Rondom de figuur van den Indischen nationalistischen leider Ghandi was na zijn arrestatie, welke een gevolg is geweest van zijn actie tegen de zoutbelasting, plotseling een stilte gevallen en het scheen of zijn invloed aan het tanen ging. Zelfs werd verwacht, dat hij bevel zou geven de ongehoorzaamheidscampagne stop te zetten om onderhandelingen met de Britsche Regeering mogelijk te maken. Echter is dit niet geschied en met vernieuwde belangstelling wordt uitgezien naar den afloop van den strijd. Wij brengen hierbij een serie unieke en nog niet gepubliceerde foto's van Ghandi, die van zijn volk den eertitel „Mahatma”, d.i. „heilige man” heeft ontvangen.

Niet alle Europeesche gemakken schijnt de Indische leider zich te onttogen.

Ook ontvangt hij nog geregeld bezoek van de voornaamste van zijn volgelingen. Hij zet zijn inzichten uiteen, terwijl hij zijn elgen kleederen spint.

Loisel, hun de eer van hun gezelschap te geven op Maandagavond 18 Januari.”

Maar zij was niet blij, zooals hij verwacht had. Zij gooide de uitnodiging op tafel, en zei met een ontevreden gezicht: „Wat heb ik daaraan?”

„Maar schat, — we gaan nooit uit, — 't is zoo'n prachtige gelegenheid. Iedereen komt er, en 't is een heele eer, dat we gevraagd zijn.”

Ongeduldig keek ze hem aan. „En wat moet ik aandoen?” vroeg ze.

„Nou,.... je schouwburgjapon,.... die ziet er toch nog heel goed uit?”

Ze zei niets, maar hij merkte kort daarop, dat ze schreide. En vijf minuten later informeerde hij, wat een gepast gewaad, eenvoudig, zoodat het ook bij andere gelegenheden dienen kon, kosten zou.

Met vierhonderd francs zou ze het wel zien te redden, zei ze.

Hij werd een beetje bleek, maar hij zei toch: 't is goed,.... ik zal je vierhonderd francs geven. Zie maar iets moois te krijgen.”

De dag van de soirée naderde, en de japon was er, maar nog keek madame Loisel treurig.

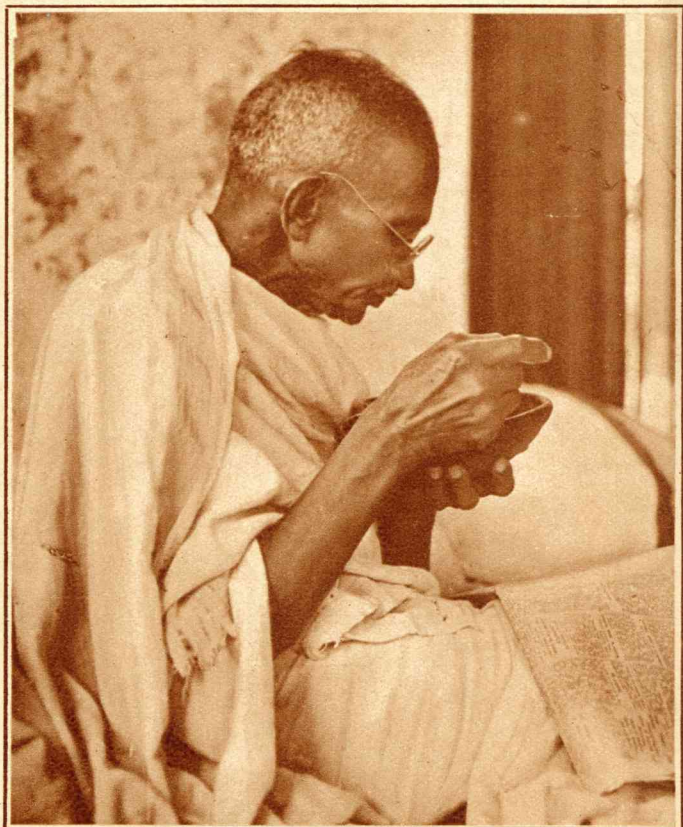
„Wat is er toch?” vroeg hij. „Je kijkt zoo vreemd de laatste dagen,”

„Ik heb niet één sieraad, geen diamantje en geen kettinkje.... Ik zal er zoo kaal uitzien....”

„Neem een paar bloemen,” zei hij, „dat staat keurig in dezen tijd van 't jaar. Voor tien francs krijg je twee of drie prachtige rozen.”

Maar die gedachte voldeed haar niet. Het was zoo vernederend, door rijkere vrouwen op die bloemen te worden aangekeken....

„Wat zijn we toch dom!” riep hij opeens uit.

Ghandi aan zijn soberen rijstmaaltijd.

„Ga naar je vriendin madame Forestier, en vraag of die je wat leent! Je bent dik genoeg met haar, om 't te vragen.”

Zij gaf een kreetje van vreugde. Daar had ze niet aan gedacht. Den volgenden morgen ging ze naar haar vriendin en schetste haar verlegenheid. De vriendin haalde een juweelenkistje, en zei: „Kies maar uit.”

De keuze was moeilijk. Er werd gepeinsd en gepast, en madame Forestier haalde nog een kistje. Daarin lag een pracht van een halssnoer, enkel diamanten. Met bevende handen vatte madame Loisel het aan en zij probeerde het om haar hals.

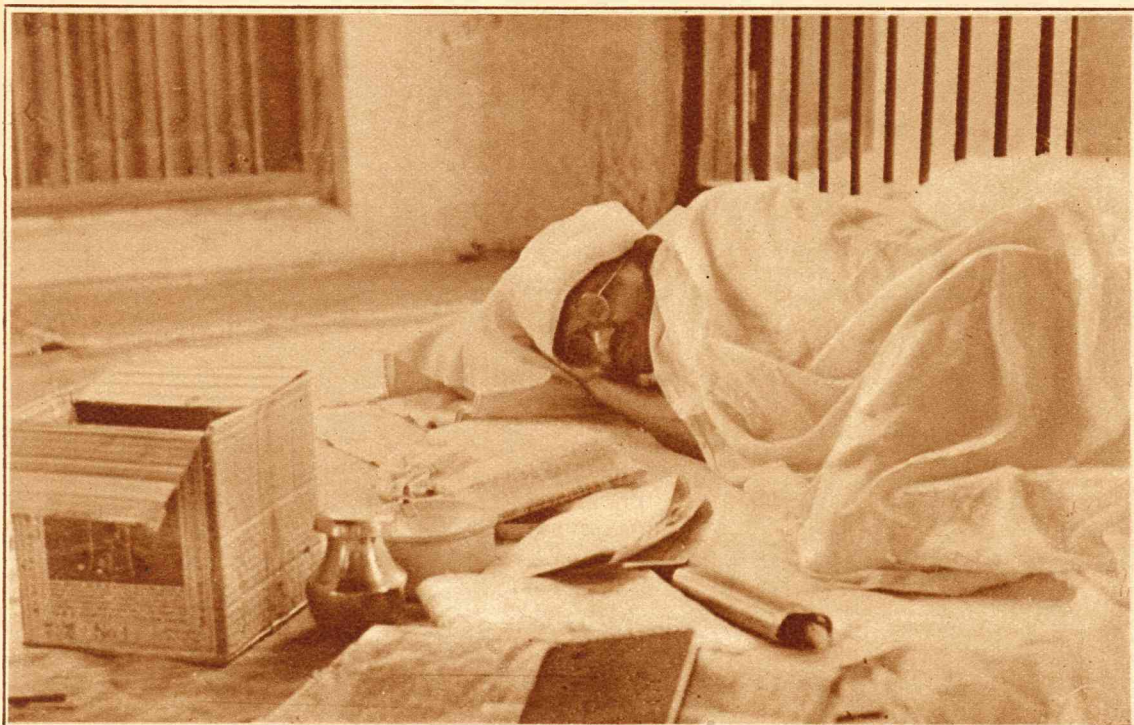
„Mag ik dat hebben,.... dat alleen?”

„Welja, natuurlijk!”

Zij vloog haar vriendin om den hals, kuste haar wild en vluchtte met den schat.

Madame Loisel genoot op de soirée. Zij schitterde door haar bevalligheid en schoonheid, zij werd bewonderd en gehuldigd, zij danste en werd zelfs door den minister opgemerkt. Haar man dutte wat met vrienden in een zijvertrek, en toen het vier uur was kwam hij met haar mantel en shawl.

„Ik zal een rijtuig zien te krijgen,” zei Loisel, „je vat kou zoo.”

Uitrustend van de vermoeienissen van den dag.

Maar er was geen rijtuig te krijgen. Wanhopig, moe en bibberend liepen ze naar den kant van de Seine. En daar troffen ze zoo'n oud nachtwandelend rijtuigje, zooals er na middernacht vele door Parijs zwerven. Dat bracht hen naar de Rue des Martyrs, en mistroostig klommen ze hun trap op. Zij met de gedachte, dat alles uit was, hij met het besef, dat hij om tien uur op 't bureau moest zijn.

Zij ging naar den spiegel, om zichzelf nog éénmaal te zien in al haar glorie. En toen gaf ze plotseling een kreet. Het halssnoer was weg!

„Wat is er?” vroeg de echtgenoot, die zich al aan 't uitkleeden was.

„Ik heb.... ik ben.... 't halssnoer kwijt!”

„Wat zeg je? Dat kan toch niet?”

Ze zochten overal, en peinsden, wanneer ze 't nog gehad had; 't nummer van het rijtuigje hadden ze niet opgemerkt; hij ging de straat op om te zoeken, en kwam om zeven uur terug met niets; hij was al naar de politie, de groote stalhouderijen en de kranten geweest, en een belooning had hij uitgelooft.

„Schrijf maar aan je vriendin, dat 't snoer gebroken is, en dat je 't zult laten maken. Dan winnen we tijd.”

Ze schreef wat hij dicteerde.

Toen er een week voorbij was, hadden ze geen hoop meer. Loisel, vijf jaar ouder geworden, besloot, dat ze een ander snoer moesten kopen.

Zij liepen de juweliers af, om een gelijk snoer te vinden, en eindelijk vonden ze er een in een winkel bij 't Palais Royal. Het was veertigduizend francs waard, maar voor zes-en-dertig mochten ze het hebben. Ze mochten het drie dagen in beraad houden, en de juwelier zou het snoer voor vier-en-dertig-duizend terugkopen, als het origineele werd teruggevonden vóór einde Februari.

Loisel bezat achttienduizend francs, die zijn vader hem had nagelaten. De rest leende hij, duizend francs hier, vijfhonderd daar, drie louis bij een ander. Hij zette maar handteekeningen, die de heele rest van zijn leven bedierven. Tot hij eindelijk zes-en-dertig-duizend francs voor den juwelier kon neertellen.

„Je had het wel eerder terug kunnen brengen,” zei de vriendin, toen madame Loisel het snoer bracht. „Ik had het wel noodig kunnen hebben.” Ze opende het doosje niet.

En toen leerde madame Loisel de ontbering kennen. Maar zij droeg haar lot heldhaftig. Die afschuwelijke schulden moesten betaald worden.

Het dienstmeisje werd ontslagen. Ze verhuisden. Ze gingen in een krot onder de dakpannen wonen. Al het werk deed zij zelf, en gekleed als een vrouw uit het volk ging zij met haar mandje naar de markt, en verdedigde haar schamele geld sou voor sou.

Haar man werkte tot in den nacht, en iedere maand konden ze iets aflossen. Zoo leefden ze tien jaar lang.

Toen was alles betaald, met de woekerrenten.

Maar madame Loisel was niet mooi en charmant meer. Ze zag er oud, afgewerkt, verwaarloosd uit.

Met slonzig haar, opgebonden rokken en roode handen praatte ze hard, terwijl ze met groote gulpen water den vloer boende. Maar soms, als haar man naar 't bureau was, zat ze te denken aan dien glorieavond jaren geleden.

Hoe zou 't gegaan zijn, als ze dat halssnoer niet verloren had? Wie weet! Zoo'n klein dingetje maar is er noodig, om ons lot naar rechts of naar links te keeren!

Maar toen ze op een Zondag zich ging vertreden in de Champs Elysées, toen zag ze madame Forestier, nog jong, nog mooi en charmant.

Madame Loisel voelde ontroering. Zou ze haar aanspreken? Ja zeker! En nu ze betaald had, zou ze haar alles vertellen ook. Waarom niet?

„Dag Jeanne.”

De dame, verbaasd dat zij werd aangesproken door zoo'n vrouwtje, volstrekt niet herkenkend, stotterde: „Maar madame.... ik weet niet.... u vergist u waarschijnlijk....”

„Toch niet. Ik ben Mathilde Loisel.”

Haar vriendin gaf een kreetje.

„Och,.... arme Mathilde! Wat ben je veranderd!”

„Ja, ik heb harde dagen doorgemaakt, ellendige jaren, sinds ik je den laatsten keer gezien heb. En dat kwam door jou.”

„Door mij? Hoe zoo?”

„Weet je nog, dat je me een diamanten halssnoer geleend had voor het bal bij den minister?”

„Jawel. En?”

„Dat heb ik verloren.”

„Wat zeg je? En je hebt 't teruggebracht.”

„Ik heb je een ander teruggebracht, dat precies zoo was. En daar hebben we tien jaar voor moeten betalen. Je begrijpt, dat 't een heel ding voor ons was, want we hadden niets. Maar nu zijn we overal af, en ik kan je niet zeggen hoe blij ik ben.”

Madame Forestier was stil blijven staan.

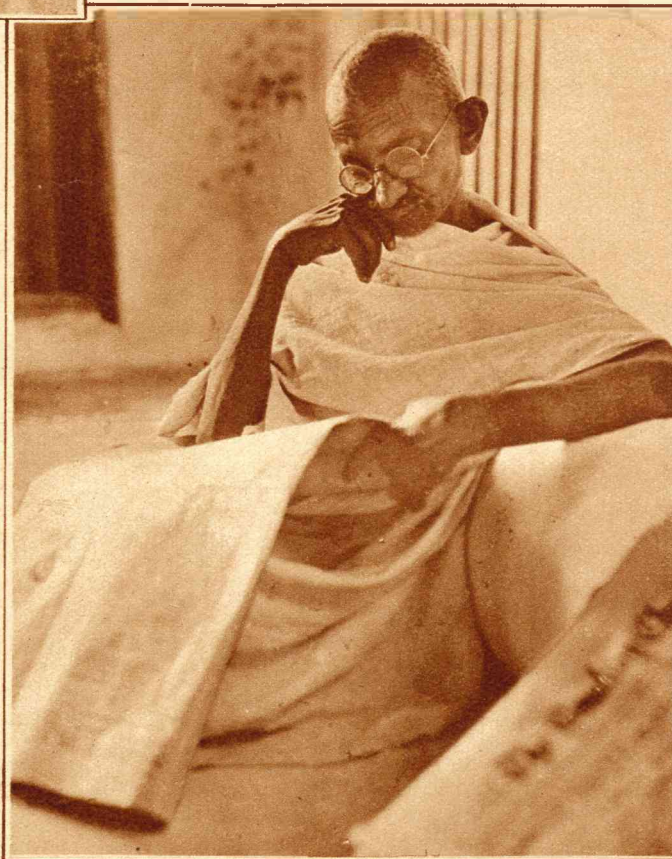
„Hebben jullie een diamanten halssnoer gekocht in plaats van het mijne?”

„Ja. Dus je hebt het nooit gemerkt? Ze leken precies op elkaar.”

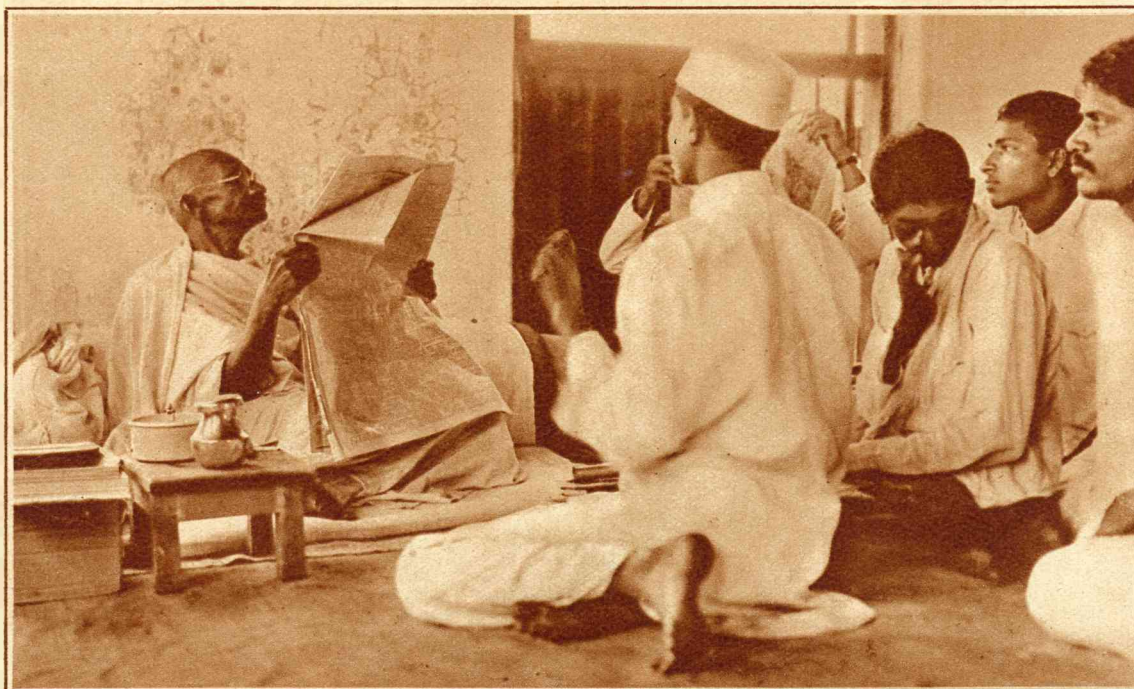
En zij glimlachte met een vreugde, die trotsch en naïef tegelijk was.

Madame Forestier, vreemd ontroerd, greep allebei haar handen.

„Ach toch,.... arme Mathilde! Dat halssnoer van mij was namaak. 't Was hoogstens vijfhonderd francs waard!”

Hij wordt in de gelegenheid gesteld de dagbladen te blijven lezen.

Te midden van zijn discipelen.

DE AARDBEVING IN MIDDEN-ITALIE

Een ontzettende ramp, door eenige zware aardbevingen veroorzaakt, heeft Midden-Italië getroffen. Talrijke dorpen in de nabijheid van Napels zijn als het ware van den aardbodem verdwenen. In enkele seconden was een welvarende en bloeiende streek verwoest en tot één ontzaglijke ruïne geworden. Eenige duizenden bevolgers zijn onder de neerstortende huizen en kerken bedolven en stierven een afschuwelijken dood. Geheele gezinnen, families, zijn omgekomen, terwijl van dorpen met meer dan drie duizend bevolgers er geen vijf-honderd bleven gespaard. Een serie foto's welke wij hierbij reproduceeren geven een beeld van den omvang en de gevolgen van deze natuurramp, welke wij, gelukkig, in onze noordelijke streken niet kennen.

Italiaansche soldaten in de door de aardbeving verwoeste stad Melfi. De gewonde kinderen worden langs den weg door militaire dokters verbonden.

Een der zwaarst getroffen plaatsen is het stadje Melfi, dat één geweldige puinhoop werd. Eenige verwoeste huizen, waarin nog meubelstukken en bedden zijn blijven hangen.

Italiaansche militairen doorzoeken de puinhoopen om de nog vele vermisten op te sporen, die misschien dood of zieltogend onder de ruïnes bedolven zijn.

Kinderen zoeken tusschen het puin naar de lijken van hun ouders en andere familieleden.

Te Villanova bleef alleen de kerk overeind staan. Zij is echter zoodanig beschadigd, dat zij in gevaar van instorten verkeert en gesloopt zal moeten worden.

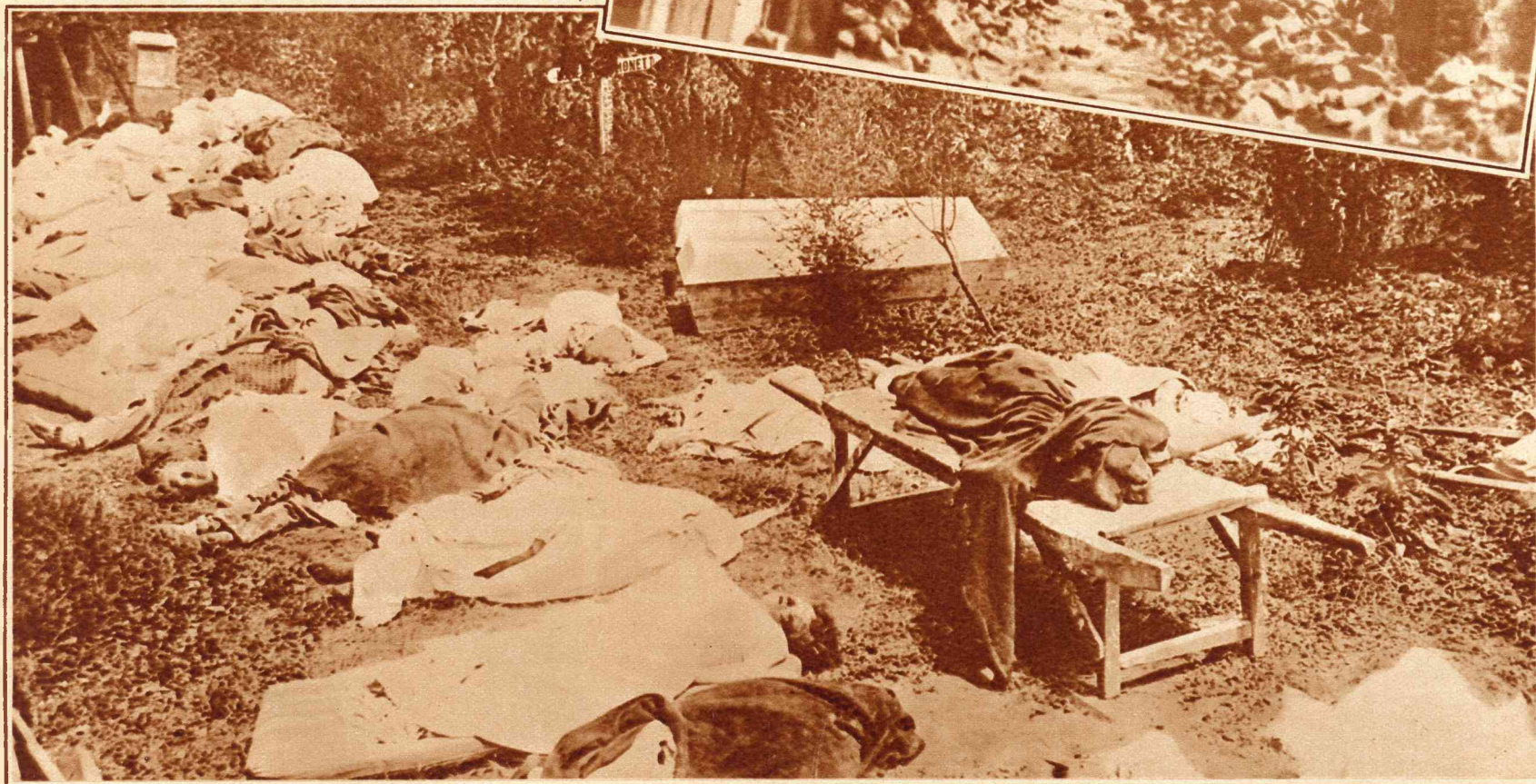

Honderden Italianen zijn naar het vrije veld gevlucht en bivakkeeren daar in tenten. Zij leven in voortdurenden angst, dat de schokken zich zullen herhalen.

Wat er over is van de hoofdstraat van Melfi. Een lugubere aanblik.

De dooden op het kerkhof te Melfi. Het getal slachtoffers was zoo schrikbarend, dat de lijken zonder kist ter aarde moesten worden besteld.

VROUWENLEVEN

„FILL-A-WANT”, EEN PRACTISCHE NIEUWIGHEID

Een Bazeler firma heeft schuin gesneden biais-lint in den handel gebracht, dat ze „fill-a-want” noemt en dat bestemd is voor de afwerking van japonnen, kinderkleding, lingerie enzovoort.

Wie veel zelf naait, weet hoe tijdrovend het afwerken is met schuin geknipte stofrepen en hoeveel stof er voor biais verknapt moet worden. Bovendien valt het afbiezen met schuin geknipte stof, waarbij de naden zeer hinderlijk kunnen wezen, lang niet iedereen gemakkelijk.

Dit schuin gesneden biais-lint nu, dat in allerlei kleuren en tinten verkrijgbaar is, kan dus werkelijk als een uitkomst worden beschouwd.

Het is, tien meter lang, aan één stuk geweven, kan gemakkelijk in allerlei rondingen worden ge-

legd, zonder te trekken, is licht- en waschecht en wordt vervaardigd in *toile de soie*, *crêpe de chine*, *crêpe georgette* en *batist*.

Vooral bij rond geknipte strooken en pelerines mogen we dit nieuwigheidje werkelijk wel beschouwen als iets, dat voorziet in een lang gevoelde behoefte.

THÉRÈSE.

Een donkere jurk voor donkere zomerdagen.

Een sierlijk zomertoilet van mousseline imprimée, gegarneerd met smalle geplisseerde strookjes.

Hoedje van zwarte strooien laize, gegarneerd met een voile van zwart kantstroom.

ZOMERKLEEDING

We ondervinden het maar al te zeer, dat onze zomerkleding zeker niet alleen kan bestaan uit zomerjurken. Het wispelturige klimaat van ons land kan ons midden in den zomer doen verlangen naar warme kleding. En de fleurige luchtige zomertoiletjes, die zoo alleraardigst onze straten en wegen verlevendigen bij warmen, vroolijken zonneshijn, zouden daar geheel en al misplaatst wezen, wanneer kille winden gieren en uit donkere luchten de regen neergutst.

Het toiletje van onze eerste afbeelding is van een echt zomers aspect. Het hoort bij warmte en zonneshijn. Vervaardigd van *mousseline imprimée* door het modehuis Christiane, heeft het een alleraardigste garnering van geplisseerde strookjes om de kleine, rond geknipte pelerine met den daaraan aansluitenden jabot en rondom den rok.

De in wijde punten uitvallende rok bestaat uit twee geheel rechte banen, waarvan het middelste gedeelte aan den rokpas wordt aangezet, terwijl aan weerszijden daarvan de overblijvende gedeelten aan elkaar gezet worden en de neerhangende punten vormen. Een elegante strik voltooit het bekoorlijke, jeugdig aandoende toiletje.

Zeer zomersch is zeker ook het hoedje van onze tweede afbeelding, al wordt het dan ook, volgens een dwaze mode onzer dagen, bij een bontkraag gedragen.

Het hoedje, ontworpen door Alexis, is een sierlijke creatie van zwart strooien *laize*, gegarneerd met een zwarte voile van kantstroom.

Met nummer drie komen we bij een van de toiletten, zooals wij ze ook in den zomer niet kunnen ontberen, een jurk, die, al kan zij ook van dunne stof vervaardigd worden, toch beter past bij de donkere, min of meer kille dagen, die iedere zomer ons, helaas, brengt, dan de lichte zomerjurken.

Deze japon, eenvoudig en toch zeer gracieus met de rond geknipte strooken en de witte *cravatte*, werd door het modehuis Eliane ontworpen in donkerblauw wollen georgette.

PAULA DEROSE.

DE FRISSCHE TEINT DER
JEUGD BEHOUDT U MET

LUX TOILET ZEEP

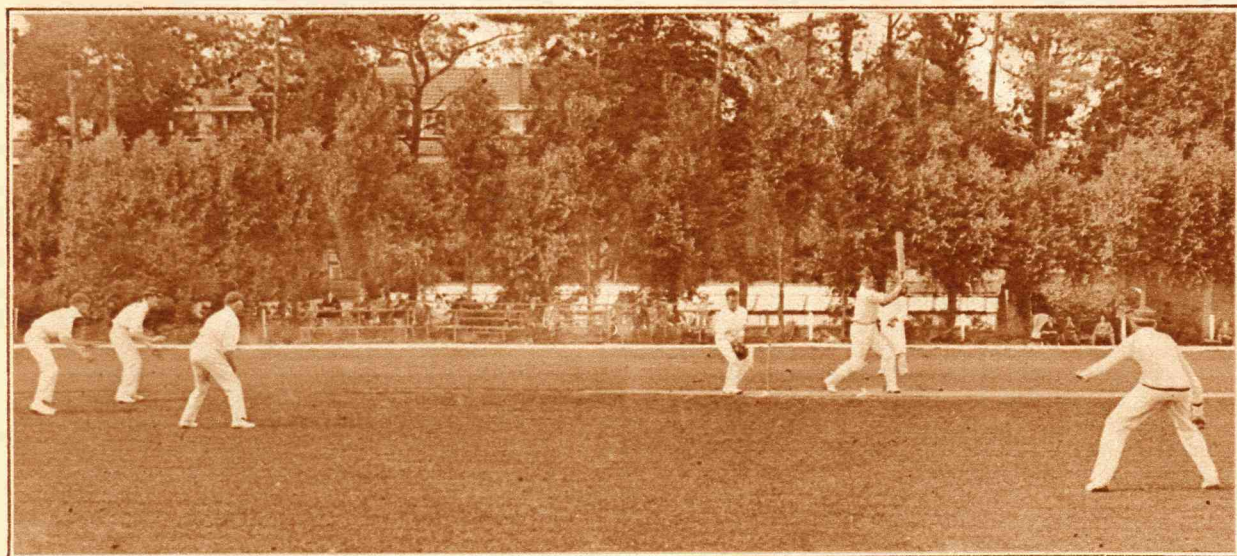
PRIJS 25 Ct. PER STUK

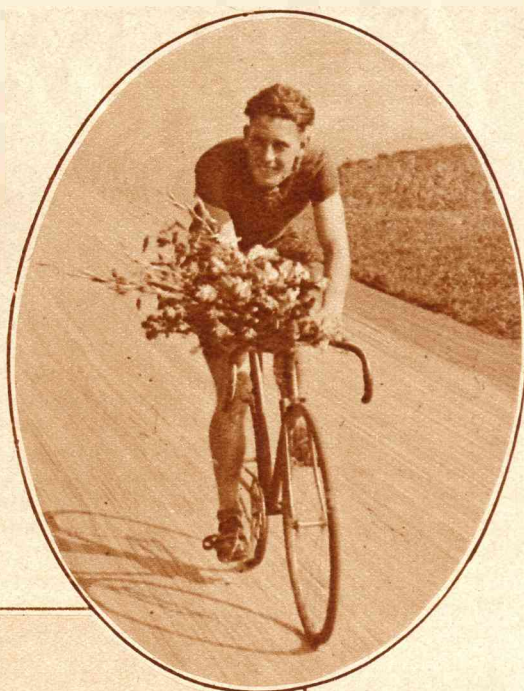
N.V. DE LEVER'S ZEEP MAATSCHAPPIJ

VLAARDINGEN

LTZ. 12-038 H

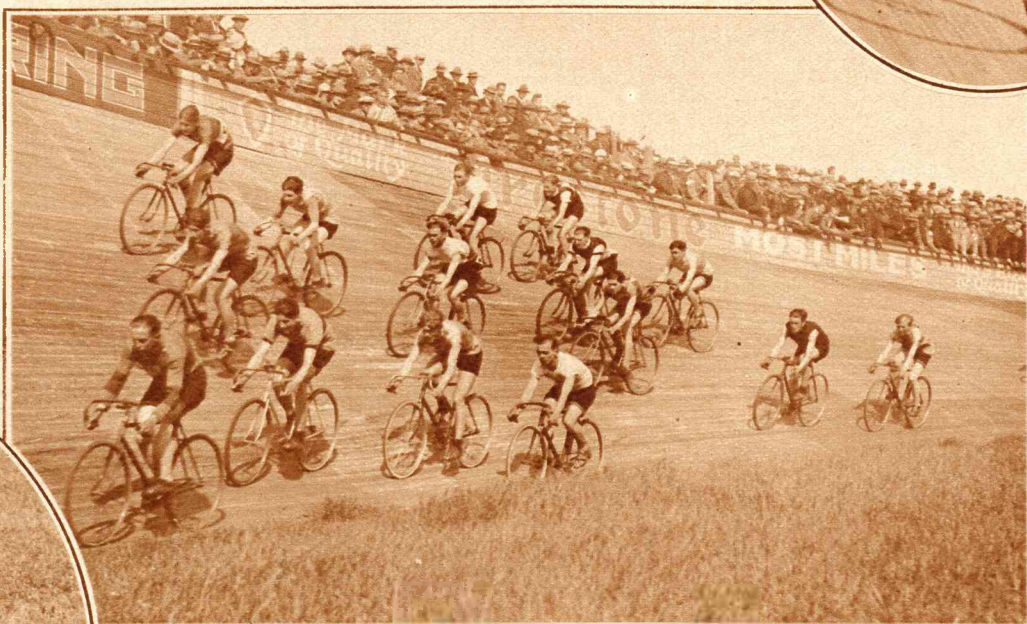

Ten tweeden maal is H. C. C. II er in geslaagd H. C. C. I te kloppen. Het kampioenschap kan het elitel van de Beus nu niet meer ontgaan. Kiekje tijdens de match van Zondag j.l.

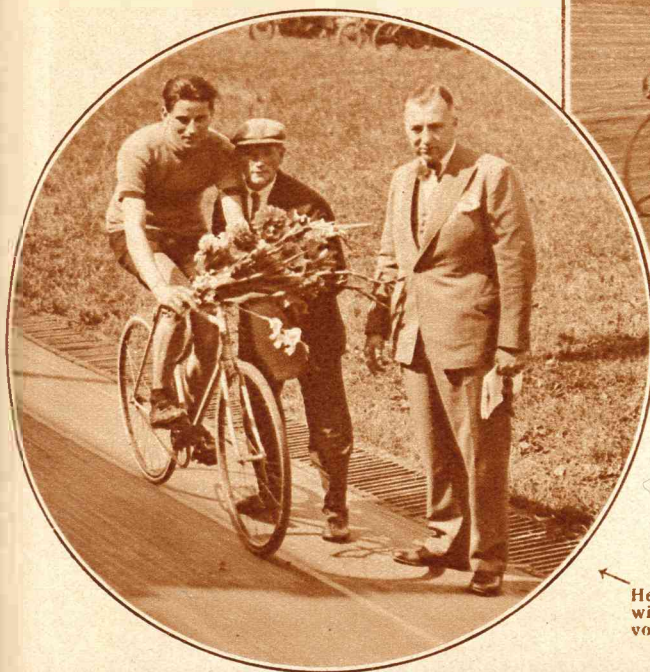
Een 8 K.M. race voor amateurs op de Rijswijksche baan. De Leur, overwinnaar in deze race, maakt een eereronde.

SPORT

Van de Rijswijksche Wielersbaan. Aardig moment tijdens de 8 K.M. race voor amateurs, welke door De Leur werd gewonnen.

Van de Rijswijksche Wielersbaan 100 K.M. achter groote motoren. Een viertal renners in de baan. Van voor naar achter Manero (Italië) Urago (Frankrijk) Moller (Duitsland) en Blekemoeten (Holland).

Heslinga won Zondag op de Rijswijksche baan den afvatwedstrijd voor amateurs.

De Tour der France, de grootste wielerrit, behoort weer tot het verleden. Hiernaast de Fransche ploeg, welke schitterend reed en een eclatante overwinning behaalde. Tweede van links Pélissier, die de meeste étappes won, derde idem Leducq, de totaal overwinnaar. Hierboven: Een der laatste étappes van den Tour de France, Metz-Charleville. Laloup en Mertens aan den kop van het hoofdpeloton

Waar is mijn Vader?

W e drongen vooruit, en keken neer op een smalle trap. Vlak vóór ons, bijna in tweeën gevouwen, lag het lichaam der vrouw. „Verschrikkelijk,” zei Burton heesch. „Wie is 't?”

DRIE EN TWINTIGSTE HOOFDSTUK

EEN KIST MET PORCELEIN

W e droegen haar de kamer in en legden haar op de rustbank. Haar lange haar viel los over het gezicht, en een lange, magere hand hield nog haar japon bij de borst vast. Nu eerst zag ik, wie het was — Ellen Butler!

Zij leefde nog, maar daar was ook alles mee gezegd. Wij stonden om haar heen en zagen op haar neer met machteloos medelijden. Een stroom koude nachtlucht kwam langs de trap, van een open deur beneden, en deed het neerhangende licht heen en weer zwaaien, waardoor onze schaduwen een soort spokendans uitvoerden over haar bleke gezicht.

Ik was te diep geschokt om mij te verbazen. Burton had haar hoed opgeraapt en legde dien naast haar neer.

„Ze kan nog zoowat een uur leven, zou ik zeggen,” sprak een der journalisten. „Kijk even, of Gray er is, hè Jim? Hij is er meestal 's Zaterdags.”

„Is 't... miss Maitland?” vroeg Burton, met vreemd gedempte stem.

„Nee — 't is de weduwe van Henry Butler,” antwoordde ik, en ineens waren de drie mannen weer reporters.

Gray was er en kwam onmiddellijk. Hoe verbaasd hij ook geweest moet zijn, daar een vrouw te vinden, stervende, hij zei er niets over. Hij zei, dat ze nog ongeveer zes uren kon leven, maar er was geen redding mogelijk. We lieten een brancard komen, en toen die bellend den hoek om kwam, had de Witte Kat, voorzoover het dit verhaal betreft, afgedaan.

Drie detectives en eenige journalisten maakten dien heelen nacht en den volgende dag jacht op Schwarz, om zijn lezing van het geval te vernemen, maar hij hield zich verborgen. Hij had een voorsprong van een uur, van het oogenblik, dat hij het licht had uitgedraaid en langs de trap was ontvlucht. Zelfs in haar doodstrijd was Ellen Butler, vol haat, hem nagegaan, maar boven aan de trap hadden de krachten haar begeven.

Juist toen ik thuiskwam, hield een rijtuig, met Fred en Edith, voor de deur stil. Ik liet hen niet uitstappen: een paar woorden, zonder naderen uitleg, en ze reden snel naar het ziekenhuis.

Katie liet mij binnen, en ik gaf haar wat geld om op te blijven en op 't huis te passen, tot wij terug waren. Toen nam ik een taxi en reed ook naar het ziekenhuis.

Het was zeer stil in het gebouw. De lift, onverlicht, kroop spookachtig op en neer; mijn voetstappen op de vloertegels weergalmden boven mijn hoofd. Een nachtwaker, met vilten pantoffels aan, liet mij binnen en bracht me naar boven.

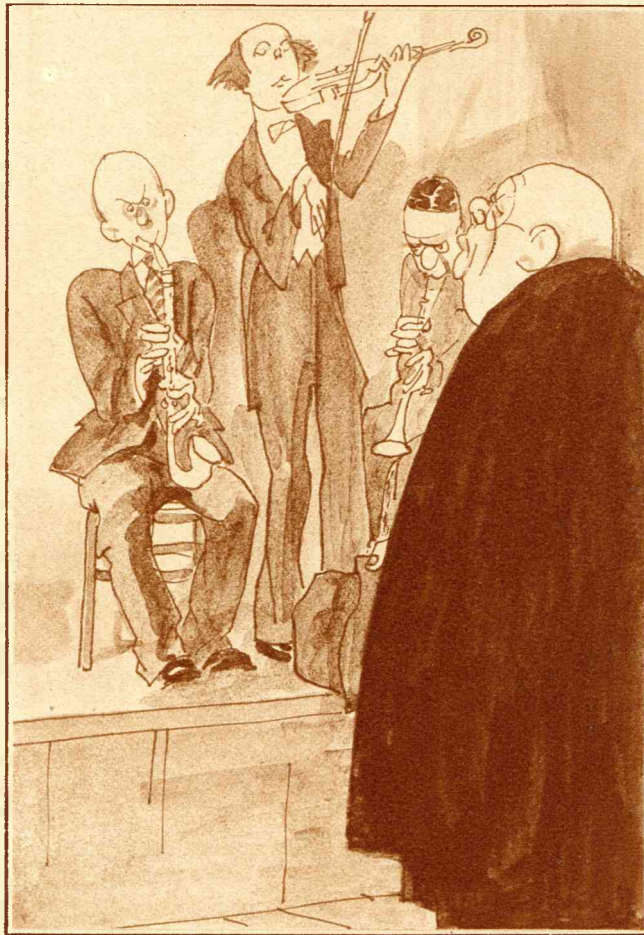
Ik moest lang wachten: de dokter was de patiënte aan 't onderzoeken, en een verpleegster, met een kom water en een aantal handdoeken, kwam de kamer uit, en een andere ging met watten naar binnen. En toen kwam de dokter naar buiten, in een witte jas met hoogopgerolde mouwen, en zei, dat ik binnen kon gaan.

Het dek was opgetrokken tot de kin der gewonde, en daar netjes omgeslagen. Er was geen schijn van kleur in haar gelaat, en het haar was tot een dikken knot opgebonden. Zij ademde langzaam, maar regelmatig, en haar trekken waren ontspannen, rustiger dan ik ze ooit gezien had. Toen ik aan den voet van het bed stond en naar haar keek, begreep ik, dat de zekere dood niet onwelkom was.

DOOR MARY ROBERTS RINEHART

Edith was tot dan toe kalm geweest, maar toen ze mij zag, verloor ze haar zelfbeheersching. Ze legde haar hoofd op mijn schouder en snikte haar schrik en afschuw uit. Wat Fred betreft, door zijn levendige verbeelding was hij zeer gevoelig voor het lijden van anderen. Terwijl hij daar naast het bed zat, las ik op zijn gezicht, dat hij ieder on-

Professor Priem Prattelt:

„Moderne jazzmuziek is het uitboren van een kies op muziek gezet....

vriendelijk woord herriep, dat hij over Ellen Butler ooit gezegd had.

Zij was bij kennis — dat bleek na eenige oogenblikken. Eéns vroeg ze om water, zonder haar lippen te openen, en Fred schoof een stukje ijs tusschen haar bleke lippen. Later in den nacht keek ze even op, en zag mij aan.

„H — sloeg op — mijn hand,” zei ze moeilijk, en sloot toen haar oogen weer.

In die lange nachtelijke uren vertelde ik fluisterend, wat er gebeurd was, voorzoover ik het wist, en er kwam een nieuwe trek van vriendelijkheid in Fred's gelaat, als hij naar haar keek.

's-Morgens leefde ze nog, en kwam zelfs iets bij van den schok. Ik haalde Fred ertoe over, Edith naar huis te brengen, en ik nam haar plaats naast het bed in. Om acht uur bracht iemand mij koffie, en om negen uur moest ik de kamer uit, wijl er een consult van vier doktoren zou plaats hebben. Bijna onmiddellijk werd er besloten tot 'n operatie. „Dat is de eenige kans,” zei een grijze chirurg mij. „De familie vindt het goed, denk ik?”

Ik kende geen andere familie dan Edith, en die zei door de telefoon, dat gedaan moest worden, wat het beste geacht werd.

Ik hoopte een soort verklaring van de gewonde vrouw te verkrijgen, voor ze naar de operatie-zaal werd gebracht, maar ze zag er zoo zwak uit, dat ik

dat idee weer liet varen. Het duurde twee dagen, eer ik iets van haar vernam, en in dien tijd was veel mij duidelijk geworden.

's-Maandags bracht ik Margery naar Bellwood. Zij had het nieuws omtrent mevrouw Butler kalmer opgenomen, dan ik verwacht had.

„Ik geloof niet, dat ze heelemaal normaal was, de arme ziel,” zei ze huiverend. „Ze had er veel verdriet gehad. Maar wat vreemd — een moord en een poging tot moord, in die kleine club — in één week tijd!”

Zij legde geen verband tusschen beide feiten, en ik liet het er maar bij. Eens, in den trein, sprak ze mij plotseling aan, nadat ze minuten lang had zitten peinzen.

„Denk je niet,” zei ze, „dat we aan een soort moordmanie moeten denken, en dat ze geprobeerd heeft, mij te doden met chloroform?”

„Ik zou 't niet denken,” antwoordde ik ontwijkend. „Ik geloof eerder, dat er werkelijk iemand langs het dak van de veranda is binnengekomen.”

„Ik ben bang,” zei ze, de handen stijf samenknijpend. „Waar ik ook ga, overal gebeurt er iets, dat ik niet begrijp. Ik doe mijn best, nooit iemand te hinderen, en toch — overkomen me zulke verschrikkelijke dingen. Ik ben bang — om terug te gaan naar Bellwood, terwijl tante Jane nog niet terecht is, en jij... in de stad.”

„Ik heb je nogal wat geholpen!” antwoordde ik bitter. „Kun je één oogenblik noemen, dat ik je tegen je verdriet of angst heb kunnen beschermen? Ik liet je waarschijnlijk stil chloroformeeren, tot op 't randje van den dood, voor ik je vond.”

„Maar je vond me toch,” troostte ze mij. „En alleen maar het bewustzijn, dat je alles doet, wat je kunt...”

„Hoe weinig 't ook is,” vulde ik aan.

„Het doet zoo goed, een vriend te hebben, op wien men altijd rekenen kan,” vervolgde zij, en het vriendelijkheidje steeg mij naar het hoofd. Had zij niet juist op dat moment een stofje in haar oog gekregen, ik geloof, dat ik Wardrop zonder aarzelen verwonnen en vertreden zou hebben. Nu verwon ik enkel het stofje, lang in één van haar blauwe oogen kijkend — hetgeen niet half zooveel voldoening geeft als in twee — en toen waren we in Bellwood.

Wij vonden miss Letitia en Heppie in de benedenhall, de laatste op haar knieën met een bijl. Tusschen hen in stond een pakkist, en zij waren druk aan 't onderhandelen, hoe ze die open zouden krijgen.

„Geef hier de bijl,” zei miss Letitia, op 't moment, dat wij binnenkwamen, „je hebt nu al kachelhoutjes genoeg voor twee dagen.”

Met de bijl midden in de lucht werd ze ons gewaar, maar ze liet het wapen toch op den vijand neerkomen, en onze begroeting had plaats tusschen het houwen door.

„Kom binnen” — bom — „'t zal wel verkeerd bezorgd zijn,” — bom — „maar de vracht is betaald. Als 't spuitwater is...” — bom —. Er brak iets daarbinnen.

„Als 't spuitwater is,” zei ik, „dient 't voor inwendig gebruik, niet voor hallkleeden.” Geleidelijk nam ik de bijl over. „Ik herinner me een geval, dat een flesch haarwater stuk viel op een karpert, en een poos later zag 't er uit als een tijgerhuid.”

Ze keek achterdochtig toe, terwijl ik de kromgebogen spijkers recht wrong en de plankjes loswerkte. Wat nieuwsgierigheid betreft, was miss Letitia een echte vrouw; met eigen hand trok ze hoopen houtwol te voorschijn, en verzamelde het op een blauw schort van Heppie, dat op den grond lag uitgespreid.

Het artikel, dat bezweken was onder de kracht van miss Letitia's zeventig jaren, lag bovenop. Het was een theepot geweest, van een fraaie steen-

soort. Ik heb nu even geroepen, uit mijn werkkamer, en de dame, die mij terechtwijst, zegt, dat 't Kroon-Derby was. Toen kwamen er een massa kopjes en schoteltjes, en nog meer artikelen van hetzelfde materiaal. Ten slotte, toen de opwinding begon te luwen, werd er een broodrooster gevonden onder in een hoek, en de „O”'s en „Hé”'s kwamen opnieuw.

Eerst toen miss Letitia het allemaal op de tafel in de eetkamer had uitgesteld, en Margery, in-tusschen van haar overkleeren ontdaan, het moois van alle vier de hoeken bewonderd had, begon miss Letitia te vragen, waar het vandaan kwam.

Er was geen naam of teeken van een afzender, maar terwijl miss Letitia een geschil met Heppie had in de keuken, en Bella de hall aanveegde, sprak Margery dezelfde gedachte uit, die ook in mij was opgekomen.

„Als — als tante Jane — gezond was,” zei ze met trillende stem, „zou 't juist iets voor haar zijn.”

Ik was van plan geweest, aanstonds naar de stad terug te gaan, maar tante Letitia was door de kist in een bijna zonnig humeur geraakt, en zij hield niet op, voor ik meging naar de kamer van miss Jane, om te zien, hoe die in gereedheid was gebracht voor den terugkeer van de bewoonster.

„Ik kan niet zeggen, dat ik begrijp, waarom Jane Maitland midden in den nacht uit ging,” zei ze. „Een soort gekkin is ze altijd geweest, en volwassen is ze nooit geworden. Maar als ik haar een beetje ken, komt ze terug en wordt ze bij de familie begraven, al was 't alleen maar om te zorgen, dat de man van Mary eruit moet.

En nu nog iets, Knox,” ging ze voort, en ik zag dat haar oude handen beefden. „Ik heb u den laatsten keer gezegd, dat ik géén parels kwijt was. De helft van die parels was van Jane, en — ze had het volste recht, om er negen-en-veertig te nemen, als ze wou. Ze — ze had me verteld, dat ze er een paar wou wegdoen, en dat was ik vergeten.”

Ik geloof, dat het de eerste leugen was, die ze ooit had uitgesproken in haar nauwgezet oud leven. Ik vroeg me af, of ze gelijk had: had miss Jane de parels genomen? En waarom?

Wardrop was uit op een lange wandeling. Hij kwam tegen vijven terug, en miss Letitia was aan 't redeneeren over ondergoed van negerkindertjes, dus hadden Margery en hij een half uurtje vrij voor elkaar. Ik had natuurlijk geweten, dat dit komen zou, maar was toch zoo weinig met mijn gedachten bij tante Letitia, dat ik niet wist, of 't ging over wit ondergoed voor zwarte kindertjes of omgekeerd.

Toen ik eindelijk los kwam, stond Bella mij op te wachten in de hall. Haar oogen waren rood van 't huilen, en ze had een verkreukelde krant in de hand. Ze begon opnieuw te snikken, toen ze probeerde te spreken, maar ze gaf me de krant, en wees met een groven werkvinger naar een kolom op de eerste bladzijde. Het was 't bericht van het tragisch en geheimzinnig ongeval, dat mevrouw Butler overkomen was. Er werd geen melding gemaakt van Schwartz.

„Is ze . . . dood?” kon Bella eindelijk uitbrengen.

„Nog niet, maar er is heel weinig hoop.”

Schreiend en schokkend, terwijl ze zat op haar geliefde plaats, de trap, vertelde Bella mij kort, dat ze bij mevrouw Butler had gediend van haar zestiende jaar af, en pas was weggegaan, toen het huishouden, door den dood van den echtgenoot, was opgebroken. Meer kon ik niet uit haar krijgen, maar langzamerhand werd Bella's aandeel in de gebeurtenissen mij duidelijk.

Langzaam ook — het was mijn eerste onder-vinding van die soort — vormde ik mij een eigen theorie. Het was een vreemde, maar die scheen te passen op de feiten, die ik kende. Het verhaal van Wardrop dien middag gaf mij meer licht.

Hij zag er beter uit, dan toen ik hem den laatsten keer gezien had, maar het nieuws omtrent mevrouw Butler trof hem zeer. Hij had 't in de krant gelezen, evenals Bella, en bijna fier sprak hij mij aan, toen ik de bibliotheek binnenkwam. Margery zat op haar oude plaats voor het raam, naar buiten kijkend — en ik herkende dat moedeloos neerhangen van haar schouders.

„Is ze bij haar bewustzijn?” vroeg Wardrop gretig, wijzend op het krantenbericht.

„Nee, op 't oogenblik niet — tenminste, 't is niet waarschijnlijk.”

Dat antwoord scheen hem te verlichten, maar

slechts voor een oogenblik. Toen begon hij zenuwachtig heen en weer te loopen, klaarblijkelijk aarzelend, wat hij doen zou. Hij scheen tot een besluit gekomen te zijn: hij schoof een stoel voor mij naast dien van Margery.

„Ga zitten, en luisteren jullie alle twee,” zei hij. „Ik heb heel wat te zeggen, en ik wou het jullie beiden zeggen. Als Margery de heele geschiedenis gehoord heeft, zal ze waarschijnlijk geen grein achting meer voor me hebben. Maar ik kan er niets aan doen — ik moet vertellen al wat ik weet — ofschoon 't eigenlijk nog zoo heel veel niet is. Ik was gisteren niet zoo onnoozel, als jullie dachten, Knox; ik wist, waar de dokter heen wou. Maar ik kon niet vertellen, wie meneer Fleming vermoord heeft, want waarachtig, ik wist 't niet.”

DAAROM

*Ik ben mesjokke op muziek.
Ik heb een pathefoon.
Ik heb een reuze radio
En ook een saxofoon.
Ik heb 'n mondharmonica.
Alsook 'n schuiftrumpet.
En vier bazuinen staan er op
De hoeken van mijn bed.
Ik heb een piano en 'n pauk.
'n Cymbaal en mandoline.
'n Hobo, banjo en 'n fluit
Kun je ook bij mij bezien.
Dan heb ik nog 'n soort gitaar.
Violon en een bas.
'n Rimba en 'n xylofoon
Nog helderder dan glas.
Mijn naam is zelfs muzikaal.
Ik heet Judocus Snaar.
En bovendien houd ik 't meest
Van 'n Mengelberg sigaar.
Ik hoop, dat al hetgeen ik zei
U in uw ooren knoopt.
En als u soms wat nodig hebt.
Mijn ZAAK naar binnen loopt.*

VIERHOUT.

VIER EN TWINTIGSTE HOOFDSTUK WARDROP'S VERHAAL

Ik moet beginnen bij den nacht, dat miss Jane verdween — óók al een ding, dat me wanhopig maakte. Hoe konden jullie denken, dat ik daar de hand in gehad had, terwijl zij als een moeder voor me is geweest? Als ze dood is, kan ze mij niet meer vrij pleiten; als ze nog leeft, en als we haar vinden, zal ze vertellen, wat ik jullie vertel — dat ik van het heele ellendige geval niets weet.”

„Daar ben ik van overtuigd, Wardrop,” viel ik hem in de rede. „Bovendien geloof ik, dat ik dat geheim eindelijk doorgrond heb.”

Margery keek mij aan, maar ik schudde het hoofd; het was nog te vroeg om mijn gedachten uit te spreken.

„De omstandigheden, die mij in verdenking brachten, waren erg genoeg, maar met miss Jane hadden ze niets te maken. Ik zal nog wat verder moeten teruggaan — naar den tijd, dat meneer Butler schatmeester was; je vader, Margery, was zijn kassier.

Butler was geen zakenman. Hij liet te veel verantwoordelijkheid aan zijn ondergeschikten over, en daardoor was hij niet tegen Schwartz opgewassen. De kassier werd onvoldoende gecontroleerd, en Butler was slordig. Je zult je de crisis nog wel herinneren, Knox, waar drie banken meteen onder gingen, en toen bleek ook, dat er een massa geld van den staat zoek was. Daar had Fleming schuld aan. Het spijt me, Margery, maar het is nu geen oogenblik om de dingen te verbloemen. Het was Fleming, die 't geld in de gefailleerde banken had belegd, terwijl hij wist, wat er gebeuren zou. Toen de klap kwam, hebben

Butler's borgen, om zelf vrij te loopen, al wat hij bezat, ingepikt, tot den laatsten cent. Butler wou niet vluchten, en ging toen voor een half jaar de gevangenis in, voor een kleinere zaak, en toen hij vrij kwam, schreef hij aan Schwartz en Fleming: hij hield vol, dat hij onschuldig was, en vroeg een deel van het fortuin, dat zij gestolen hadden, om zichzelf en zijn vrouw te kunnen onderhouden, en hij dreigde met publicatie van sommige papieren. Kort daarna werd zijn lijk gevonden, op een erf bij „de Witte Kat”.

Margery was doodsbleek, maar kalm. Ze zat, met saamgevochten handen in haar schoot, Wardrop aan te kijken.

„Het was een treurige zaak,” ging Wardrop gedrukt voort. „Fleming werd na Butler schatmeester, en nam Lightfoot als kassier. Zoo bleef de boel gedekt. Een- of tweemaal, toen er onverwacht geld moest komen, bleek de schatkist bijna leeg te zijn, en Schwartz sprong zelf bij. Ik kwam in Plattsburg als privé-secretaris van meneer Fleming, toen die schatmeester werd, en van 't eerste oogenblik wist ik, dat de boel zoo rot was als in geen anderen staat.

Schwartz en Fleming klampten zich aan elkaar vast. Ze haatten elkaar, en dat kwam vooral door het huwelijk van meneer Fleming met de vroegere verloofde van Schwartz.”

Margery keek mij aan, verbaasd en ongeloovig. Mijn zwijgend antwoord bevestigde Wardrop's woorden, en zij leunde achterover in haar stoel, slap en krachteloos. Maar zij verstond nog alles, wat Wardrop zei.

„De vrouw was een heel . . . gewoon persootje, maar 't schijnt, dat Schwartz nog altijd om haar gaf, en kort na het huwelijk probeerde hij, meneer Fleming overhoop te steken. Zoowat een jaar geleden zei meneer Fleming, dat er weer een aanslag op zijn leven was gepleegd, met vergif; hij was erg van streek, en na dien tijd is hij nooit meer de oude geweest. Het ging slecht met de geldzaken — Schwartz en zijn bende stelden eischen, waaraan bijna niet was te voldoen, en daarbij . . . Fleming dorst 's avonds niet eens alleen uit te gaan. Hij nam een man in dienst, om hem te bewaken, een zekeren Carter, een gewezen kastelein uit Plattsburg. Toen 't ook hier in Manchester begon te spoken, nam hij Carter in huis als butler.

Toen begon de Leenbank zwak te staan. Als die sprong, kwam er een groot schandaal, en zou Fleming moeten aftreden. Ze hadden daarvoor een half miljoen wisseltjes van hem, zonder dekking, en de papieren met de handtekening van Schwartz dorst hij niet te laten zien.

Ik schaam me geducht voor de rest van de historie, Margery.” Hij bleef stil staan en zag haar aan. „Ik was verloofd met een meisje, dat alles ter wereld voor me betekende, en — ik was privé-secretaris van den staats-schatmeester, met een vorstelijk salaris!

Meneer Fleming kwam hier terug, toen de Leenbank op springen stond, en probeerde geld te krijgen om den toestand te redden. Met een half miljoen zou 't gelukt zijn, maar dat kon hij niet bij elkaar krijgen. Hij stond in precies dezelfde conditie als Butler, alleen was hij schuldig en Butler niet. Hij kreeg hier een beetje geld, en ik ging naar Plattsburg met wissels en brieven. Ik hoef niet te vertellen, wat ik daar heb door-gemaakt; ik kwam terug met honderd en tien duizend dollar, in een pakje in mijn Russisch-leeren tasch. En — met nog iets.”

Voor het eerst aarzelde hij, of hij verder zou gaan. Toen sprak hij vlugger voort, onze blikken vermijgend.

„Ik had bij me — niet in de tasch — eenige brieven, totaal vijf, geschreven door Henry Butler aan meneer Fleming, en uit die brieven bleek, hoe Butler de dupe was geworden, dat hij slordig was geweest, maar niet oneerlijk. Had Butler die brieven bij het proces kunnen toonen, dan was alles heel anders gelopen.”

„Wou je die brieven verkoopen?” vroeg Margery verontwaardigd.

„Ik was 't van plan, maar ik deed 't niet. Het was me tenslotte een beetje te vies. Ik ontmoette mevrouw Butler voor den tweeden keer van mijn leven, hier aan de poort, toen ik dien avond van den trein kwam. Zij had aangeboden, de brieven te koopen, en ik had ze meegebracht om ze haar te verkoopen.”

(Wordt voortgezet)

BLIJ WEERZIEN

Of 't bij Evert van Dijk's terugkeer van de koeien en zware oceaanolucht ook feest is voor heel Holland, voor ministers en generaals, gezanten en zoo veel groote heeren, die hem met speeches en onderscheidingen welkom heeten — voor niemand is het grooter en blijder feest, dan voor zijn kleine Carla, die hij voor 't eerst sinds den langen tijd van spanning weer veilig in zijn sterke armen heft.

's-GRAVENHAGE IN BEELD

GEILLUSTREERD WEEKBLAD

Redactie en Administratie Stationsweg 95. Telef. 17283 (2 lijnen). Postrekening 43141. Abonnementsprijs: per week 12½ cent; per kwartaal f 1.62½, per post f 1.75; Voor Nederl.-Indië f 7.00 per jaar bij vooruitbetaling. Voor het overige buitenl.: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertenties wende men zich tot de Adm. van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitk. f 30.- tot f 2000.-)

OPLAGE 50.000 EX.